UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XVI. Sor. Joanna exorat pro animabus in Purgatorio: referunturque illarum innumeræ, quas illa ex eo pœnarum ergastulo liberavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Visual Library

certus; sed sic intelligendum est, quod DEUS tali homini peculiari majoriqué gratiæ in ejus decessu sit ad futurus auxilio, ita ut si in bonum suum illo uti velit, exinde salutem suam in tuto collocare queat. Omnes hosce effectus gratiasque indulsit etiam Christus D. omnibus Rosariis, quæ famulæ sua Joanna gestatura esset, aut suis attrectatura manibus, quod sanè permagnum, singulare vixque auditum est privilegium, & eximiæ prærogativæ favor. Multis variisque experimentis cognita est vis ac efficacia prodigiosorum istorum Rosariorũ in Hispania, Gallia, Germania, Polonia Flandria, atque India. Miracula varia, quæ in jam dictis regionibus patrata fuêre testata sunt. Sopita nimirũ incẽdia, ægri de quorum vita conclamatum fuerat momento sanitati redditi. Maligni spiritus ex obsessorum corporibus eliminati, proscripti, & quamplurima alia, quæ hic non memoro, quippe quæ aliqua quidem ex parte, non tamen ita expressè, planè, ac patenter, ut ego optârim adducuntur in processu, quem ad promovendam Sor. Joannæ Beatificationem, Archi-Episcopali auctoritate formavit Reverendissimus D. Antonius Reyno Archi-Episcopus quondam Hispalensis dum adhuc Burgensium Archi Antistitio potiretur.

Multa patrantur à Deo in diversis regionibus per ea miracula.

Nihilominus tamen turò ego benevolum Lectorem certum reddere queo, quòd cum Patres tam Provinciales, quàm Guardiani, è Gallia, Italia, Germania, Polonia & Flandria, ad Generalem Conventum seu Capitulum advenissent, avidissimi fuerint consequendorum ejusmodi Rosariorum, seriò asseverantes DEUM Optimum indies in eorum Regionibus per eadem ingentia patrare miracula. Id si verum est, non ego tamen sperârim id nobis eventurum fore, quod Civibus Hierosolimitanis, Joachimi Regis temporibus, dum scilicet S. Civitatem Nabuchodonosor Rex expugnavit, & capto Rege thesauros templi secum asportavit. O Sancte DEUS! exclamat hic Theodoretus. Quòd una Urbs ac Rex capiatur, infortunatis belli casibus adscribi potest; Verùm quòd ornamenta sacrique thesauri templi diripiantur & auferantur, singularis procul dubiò est DEI permissio, quia scilicet tales thesauri à terræ incolis non sat in veneratione habebantur. Fit igitur, permittente DEO, ut peregrini alioq; solo nati homines eos aliò transferant.

CAPUT XVI.

Sor. Joanna exorat pro animabus in Purgatorio: referunturque illarum innumeræ, quas illa ex eo pœnarum ergastulo liberavit.

S. Matthæus Evang. memorat *cap.* 27. Christum D. ac Servatorem nostrum in stipite S. Crucis pendentem à summis Sacerdotibus multisque aliis, appetitum blasphemiis fuisse, alios è contra summam in eum gessisse commiserationem. Qui præteribant blasphemabant eum: Centurio verò cum iis, qui ipsi aderant viso terræ motu & quæ fiebant, timuerunt valdè atque dixerunt: verè Filius DEI erat iste. D. Ambrosius *supr. c.* 10. *Lucæ* ait: Diversas ejusmodi

adversasque affectiones nasci ex varia consideratione malorum calamitatumque, quas proximi nostri patiuntur. Qui ergo immanes pœnas, quas miseræ fidelium animæ in Purgatoriis ignibus perferunt, non perpendit, aut obiter veluti in transitu eas considerat, nihil miri est talem nullâ erga eas compassione moveri. Dicere namque solemus: Quod non intrat per oculos, id eos non tangit, & quod non capit intellectus, voluntatem eò movere nequit. Qui verò pedetentim, seriò ac maturè pœnas Purgatorii expendit, hic profectò, tametsi, ut loqui solemus, saxeum pectore cor gereret, intimâ compassione tangetur, istarumque piarum animarum miserebitur. Benedicta Virgo nostra Joanna plurimum erat commiserativa, & in Proximum Charitati ex asse dedita, oculis item suismet usurpavit, sensuque ipso experta est acerbissimos Purgatorii cruciatus, recogitabatque, quòd subjectæ illis suppliciis animæ, DEI amicæ, in ejusdem essent gratia constitutæ. Quamobrem inexplicabili tangebatur compassione ob earundem illo in carcere detentionem, nihilque ad omnem diligentiam faciebat reliqui, ut eas è flammis piatoriis eductas in libertatem assereret, & ad æterna gaudia perduceret. Molestiæ, dolores, pœnitentiæ nostræ Sor. Joannæ eò unicè collimabant, ut pia ejusmodi opera miseris illic pœnitentibus animabus ad commeritarum pœnarum abolitionem cederent. Orabat sinè intermissione, imo ex cordis fundo clamabat, postulabatque à dulcissimo Sponso suo velit eas è cruciatibus tormentisque illis eripere. Offerebat insuper Patri æterno merita Unigeniti Filii sui: adhæc omnibus Sodalitii sui Religiosis Virginibus, imò singulis etiam, quibuscum agebat hanc devotionem summo studio commendabat. Egimus præterito *Lib.* 3. 8. *ejus Capite*, de pietate ac devotione, quæ nostram Sor. Joannam primis à cunabulis impulit ad subveniendum, pro sua virili, fidelibus Purgatorii animabus, præsenti verò Capite animus est enarrare, quanto numero in statu Religioso ex illa atra nimium tetraque mortis umbra animas liberârit, & ad gloriosum vitæ sempiternæ lumen perduxerit.

Unde fit quòd homo, hominis ærumnis tam parum aut nihil moveatur.

Joannæ in animas Purgatorii amor.

Quemcumque omnibus etiam instillabat.

Hæretici quidam ausi sunt impiâ temeritate oreque pariter impio evomere, defunctorum in Christo animabus à fruentibus adhucdum usurâ vitæ Christi fidelibus, omninò subveniri non posse, eò quòd juxta erroneam eorum opinionem nulla communicatio sit, aut esse queat inter vivos, & qui suum obiêre diem. Errorem istum refellit luculenter Doctor Angelicus D. Thomas *3. p. q. 71. art. 2. in corp.* demonstratque vinculum charitatis, quod in Ecclesia Catholica fideles mutuo copulat nexu, per mortem haudquaquam dissolvi aut rumpi, sed perpetuò vivos atque defunctos arctè inter se nexos continere, sic quòd, licet nulla inter eos politica intercedat communio ac usus, maneat tamen spiritualis societas nexusque Christianæ Charitatis. Catholicam hanc doctrinam facto ipso probè expeita est Ven. Virgo Sor. Joanna à JESU MARIA, dum nimirum

Vinculum Christianæ Charitatis morte non solvitur.

mirum nunquam non fideles animæ omnibus locis, velut Solis atomi circa eam volitabant, quaquaversumque comitabantur. Referebat unaquæque Sponsæ Christi, quanto tempore, quotve annis ad rogos piaculares sit condemnata, uti & pœnas quæ à se tolerantur. Complectebantur nonnunquam Joannam, eamque suo igne adeò succendebant, ut totum illius corpus gravissimo cum sensu doloris arderet, ossaque ipsa consumerentur. Ea igitur de causa & potissimum ob experimentum horribilium Purgatorii pœnarum cruciatuumque, tantò instantiùs orabat Joanna pro animabus istis. Dum aliquando Christus Sponsæ suæ discrimen Regni hujus, multiplicium gravissimorum criminum causâ, ante oculos poneret, adeò anxiè solicita erat Ancilla Domini, in exorando pro necessitate Regni nostri, ut animarum in Purgatorio obliviscereturur. Evenit interea feriâ 6. Parasceves, dum cunctæ Parthenonis ejus Sorores Processionem celebrarent de Compassione DEI Matris, ut Antistita priùs animas in Purgatorio Sororibus suis compendaret, porrò Joanna præceptum istud non percepe-rat, ideoque ex una Sororum sciscitatur, quidnam Reverendissima Abbatissa dixisset. Ut verò cognovit animas in Purgatorio fuisse ab ea Sororibus commendatas, Joanna respondit, aliæ graviores in præsentiarum nos premunt necessitates; benedictæ animæ sunt in tuto; velint tantisper expectare. Vix hæc Joanna protulerat, & illicò sentit ferream ignitam manum, quæ totum ejus brachium unà cum manu ferè absumpserat, ita ut præ doloris vehementia altè exclamaret, ardeo, comburor. Perseveravitque ea pœna sat longo tempore. Porrò tunc apprimè intellexit, justo DEI permissu id sibi evenisse, quò scilicet tali experimento condisceret, nullam toto terrarum Orbe tam magnam esse necessitatem, quanta est animarum in Purgatorio.

Nulla in Orbe major est necessitas, pro qua orandus Deus, necessitate animarum in Purgatorio detentarum.

Ad hæc incessanter ei Christus D. immensam acerbitatem atque diversitatem pœnarum quæ in Purgatorio sustinentur, patefaciebat, eamque ad patiendum deprecandumque pro fidelibus istis animabus exstimulabat. Addfuit ei quandoque Angelus Custos, & manticam humero ejus injecit, perinde atque si mendica esset, deduxitque illam ad scalam quandam, quæ uti scala Jacob, à terra usque ad Cœlum pertingebat, dixitque illi: ascende scalam istam & pete eleemosynam. Protinus Joanna ad supremum usque gradum cita & alacris conscendit, atque illic speciosam supra omnem modum pretioque inæstimabilem, sed clausam portam reperit. Pulsat ostiũ; proceditq; Venerabilis, toto ore spectabilis, nec non honesto admodum vestitu vir quidam ad limen, alloquiturque Sor. Joannam dicens: Quænã es tu? Quid hic ades? Domine, respondet Joanna, ego sum misera inopsque mendica, venioq; ut hic eleemosynam corrogem. Hæc ubi Venerandus ille accepit, fores aperit, & salve filia inquit, introgredere & progredere magna cum fiducia. DEUS bono fine piam tuam sanctamque mendicitatem coronabit. Intravit Sor. Joanna, utque primũm se illo in loco vidit, mirari satis famula D. non potuit. Videbat S. hanc Civitatem Hieru-

Joanna in Cœlum abit eleemosynas rogatura.

Hierusalem, quam etiam D. Evangelista Joannes vidit, nobisque eam detexit. Portas multas habebat Urbs ista, omnes porrò radiabant unionibus ac multiplici lapide pretioso. Habebat quævis porta Ostiarium, tanquam fortem armatum virum, qui eam custodiebat. Solum ejus lucebat velut argentum politum, eratque amœnis ultra modum floribus atque arboribus consitum, quæ suâ pulchritudine odorisque suavitate sensus omnes mirum in modum recreabant. Plantæ gratissimi hujus atque elegantissimi Paradysi irrigabantur pellucente, Christallique nitorem referente lymphâ, quæ de præclarissimis, pretiosoque opere elaboratis fontibus emanabat Materia quidem ejus operis permagni erat pretii, attamen materiem arte superabat opus, longè ob id pluris æstimatum. Per hujus Cœlestis Hierosol. plateas undiq; milleni ac milleni Aulici spatiabantur, qui mirâ quadam claritate præditi fuêre, Spectabat Sor. Joanna maximo cum stupore & quasi mentis quodam excessu, magnitudinem ac venustatem S. istius Civitatis, neque sese dignam reputabat, quæ illic moraretur, ideoque deorsum per dictam scalam descendere disponebat. At verò, qui eam illuc introduxerat Ostiarius, sequentibus Joannam castigavit verbis dicens: Quid agis filia? Pro eo quòd progredi debueras, retrocedere vis? Conversa exinde illa ultrà tendit, postque modicum temporis videt quendam supremæ Majestatis Dominum in excelso elevatoque solio considentem; à throno ejus procedebat fluvius clarus admodum & rapidus, cujus Chrystallinæ undæ circumfluebant hanc Civitatem DEI, cunctosque lætificabant, Proximè ad supremæ Majestatis pedes erat Christus D. invenustissima specie, sic ut Sanctorum exinde mentes totæ extra se raperentur. Intuebatur ille Joannam Sponsam suam blandissimè aitque ad eam: Sponsa mea cujusnam rei gratia huc advenisti? Quid est, quod hic quæris? Domine, respondet famula ejus, veni huc ad postulandam Eleemosynam. Bene habet, ait Dominus, at qualemnam illam petis? Joanna respondit, rogo ego pro pace nostri Catholici Regni. Rogo item ut omnes Orbis peccatores illuminare velis, & peculiariter oro, ut nobili populo, qui suorum demeritorum causa in Purgatorii carceribus tenetur, ignoscere velis, atque in Regnum tuum introducere. Hisce auditis Dominus oculos suos ad DEUM Patrem suum convertit, Sacrosancta sua eidem monstrat vulnera, proque illis deprecatur, prò quibus eum famula sua rogaverat. Dehinc ad Joannam suam conversus ait. Quid facere decrevisti si ego petitioni tuæ acquiescam? Domine reponit Sor. Joanna, ego me præbeo atq; offero ad omnia, quæ tuæ Sanctissimæ Voluntati collibuerint. Bene est, inquit D. accepto hanc tui oblationem, satis ad patiendum es repertura. At verò animum gere fortem; nunquam non ego tibi adero. Nec desine unquam orare me, eo siquidem gratam cumprimis rem mihi præstas. Nunc verò præter eas, quas jam ante tibi donavi animas, concedo ut 30000. è Purgatorio, queas eximere. Pro hac Divina indulgen-

Cœlestis Hierosolymæ descriptio.

Cujusmodi eleemosyna fuerit quâ in Cœlo Joanna patebat.

Conceditur illi ut 30000. animarum eximere Purgatorio queat.

dulgentia, agebat humilis Sponsa Divinæ suæ Majestati demississimas gratias. Dũ itaque jam valefacere abireq; parat Joanna, vidit Cœlestes Aulicos innuere sibi signumque dare, ut apud eos maneat. Paribus respondet Joanna signis, tam ingentem gratiam se à Christo D. petere non audere, sed ut illi, ceu Divinæ Majestatis intimi ac singulares amici, velint id assumere, eamque sibi gratiam impetrare. At verò ipsius Majestas ad omnium eorum cogitata responsum sequens dedit. Non est opportunum aut expediens, ut nunc hic permaneat. Sinite modò eam terras repetere, ubi ad multorum adhucdum mortalium salutem atque utilitatem est necessaria. Atque his Sor. Joannam benedictione sua Sanctissima muniens ait: Vade, filia in pace. Idem quod Dominus suus egêre Sancti, amicissimeque eidem valedixere. Sic animo alacris & gaudio plena per eandem scalam Christi Sponsa se terris reddidit.

Omnibus illa incedebat lætitiis, non tantopere quidem ob felicitatem quæ illi obtigerat, quam ob bona nova libertatis venturæ, quæ benedictis animabus in Purgatorio offerebat. Erat sagax prudentissimaque Virgo ejus mentis adesse nunc tempus acceptabile ac percommodum petendi. Cùm igitur satis jam perspectum haberet, multipliciterque ac variè experta esset favorem benevolentiamque Domini, aliaque ex parte consideraret magnam DEI complacentiam in tolerantia sua precibusque quas pro Christi fidelibus in Purgatorio animabus fundebat omni studio in exercitium pietatis illius utriusque partis fidelis Christi Sponsa incubuit, quò nimirum nullo non die innumeras ex illis pœnalibus claustris & carceribus eripere posset. Percontatus est eam quodam tempore Conscientiæ illius Præses: Mater, quantus hisce diebus animarum numerus è Purgatorio est eductus? Respondit illa, Pater, certum quid ea in re equidem nescio, hoc tamen tutò dicere possum, dedisse mihi Dominum facultatem, centum earum millia Purgatorio eximendi, atque ad has, alias bis totidem indulsit, quæ simul summam ter centum millium conficiunt. Porrò hoc intelligendum est præter illas animas quæ aliàs sparsim partitimque sunt è Purgatorio eductæ extra hæc 300000. quarum sanè numerum edicere nequeo, sunt enim innumeræ. Et quia Joanna inter hæc alloquia gaudio & exultatione tota diffluebat, adhuc ulteriùs Confessorem suum fervidis zelumque spirantibus verbis alloquitur. Ne ex me posthac amplius quæsieris, quot illæ sint animæ, nam illæ tot, tot, tantoque sunt numero, ut ego præ lætitia extra me tota fiam. Ut veritatem fateamur, minor profectò nostræ Sor. Joannæ lætitia esse non potuit; in consideratione, quòd ei concessum à DEO fuerit, pro tam copiosa & innumerabili multitudine animarum Purgatorii luendi ac satisfaciendi, easdemque ante tempus ex talibus horrendis suppliciis eripiendi, sic ut famula amatrixque Christi ad tantam animarum turbam dicere potuerit: Ego causa sum cur maturiùs DEI conspectu fruiti sitis. Est hæc, iterum

Item iterum trecenta millia.

Ac denique innumeras.

dico, materia tam exuberantis incomprehensibilisque lætitiæ, quæ omnem facilè humanum captum excedat. Porrò in hunc censum non veniunt animæ illæ, quæ tum peracrium multipliciumque Joannæ pœnarum intuitu, tum ferventium Orationum gratiâ, semper à domino libertate donabantur. Et quidem ad certos dies, peculiaribus eo in genere, DEUS eam prosequebatur favoribus, quorum aliquot hic recensere constituimus.

Mirabilis quædam in Purgatorium Processio.

In die magnæ illius Indulgentiæ Portiuncula dictæ, præ omnibus aliis prærogativam illa habuit, cum S. Francisco ad Purgatorium descendendi. Erat illi dies hæc perquam solennis, eo siquidem die in Processionis modum D. Franciscum Angeli comitabantur. Præferebat manibus Pater Sanctus eximij decoris vexillum, quod unâ sui parte insignitum erat effigie Christi D. alterâ verò parte intaminata Conceptio purissimæ omnium Virginis MARIÆ expressa visebatur. Partem prædicti vexilli uno latere sustentabat subtilis doctor Scotus, peculiaris defensor immaculatæ puritatis amantissimæ dominæ nostræ MARIÆ. Alterum latus sustentabat nostra Sor. Joanna eò quod Sponsa Christi esset & dilecta filia ejus Sanctissimæ Matris. Hac igitur Angelicâ procedentium pompâ, cum suavissimo vocum concentu ad Purgatorii adita pervenêre. D. Franciscus continuò inde extraxit animas illorum, qui speciali affectu eum venerabantur, proprioque illos evocabat nomine. Exibant illæ ex ea tam immensum succensa fornace Purgatorii, depuratæ, atque à fœce omni auro purgatiores, erantque etiam sanguine respersæ, unde perquam fulgido luminis splendore coruscabant. Pars prodibat instar nivei candoris columbarum, pars velut admodum eleganti formâ adolescentes. Porrò D.P. Seraphicus unamquamque illarum suo tradebat Angelo Tutelari, ut ab eo triumphali plausu in cœlestem Solymam introducatur. Hâc bonâ occasione usa Sor. Joanna, virtute concessæ sibi ab Altissimo facultatis, innumeras eximebat animas, quæ prodibant signatæ frontes nostræ salutis signaculo, videlicet rubicundâ fulgidi cruoris cruce, quod nimirum signum illud erat, illaque fuêre insignia, quæ non intimis duntaxat præcordiis, sed & deforis corpori suo altissimè impressa gerebat Sor. Joanna. Ad hæc descendebat etiam sponsa Christi quâvis feriâ sextâ, seu Veneris die per totum annum, cum invictissimo Martyre Laurentio in Purgatorium, plenâque cum potestate, sibi à DEO traditâ eripiebat piaculâribus flammis animas innumerabiles. Præ omnibus tamen aliis totius anni diebus festivior illi celebriorque erat dies omnium fidelium animarum. Aliquot diebus antè, plerumque illa undique animabus cincta ita stipabatur, ut ne ad momentum ei liceret requiescere, aut passum vel unum progredi. Quæsivit ex ea aliquando hac die Confessarius, Mater, dicens, quam multæ diebus hisce te comitantur animæ? Quam multæ è Purgatorii flammis eruuntur? Respondet illa: multæ, Pater, multæ, multæ, DEUS me custodiat, iterum Confessor ait:

Unde Joanna quamplurimas eripit cum D. Francisco animas,

Quod & singulis per annum feriis sextis B. cum D. Laurentio agit.

ait: itane tu nullum eis numerum nosti? An disertè nequis edicere, tot ac tot sunt earum præterpropter? Pater, Joanna respondet, id omnino est impossibile. Illæ quippe Cœlos conscindunt tam denso agmine quàm stamina sunt superfusum. Numquamne Reverentia vestra vidit quemadmodum stipentur in examen apes, quam densè ab se mutuò pendeant, perindeque ut grana in vitium racemis se premant? Age, ita prorsus in Cœlum sursum provolant tantâ copiâ, ut æthera obumbrent. Porrò Joanna dum illum animarum ascensum contemplatur, tantum percipiebat internum sui spiritus gaudium, tantis incedebat lætitiis, animique jubilo, ut totum ei cor inundaretur. Intuebantur eam summo cum stupore Consodales ejus, nam alioquin erat sponsa Christi semper debilis, exhausta, pallida! at verò iis diebus videbant sorores ejus quòd in ecstasi plena facie, tamque venustis esset genis, veluti si elegantibus essent floribus rosisque pictæ. Micabant pariter eâ claritate illius oculi, ac si duo essent luminaria. In summa, tam illa radianti erat repleta fulgore ac pulchritudine, ut seraphinorum quempiam referre magis, quam fœminarum unam videretur.

Cum Ancilla Domini tempore quodam hâc die in contemplatione esset gloriæ ad quam istæ animæ nunc proficiscuntur, dabatur signum consuetum ad sumendam refectionem. ivit etiam Sor. Joanna deorsum, & cum Conventu Virginum ad vescendum consedit. Intuebantur sanctimoniales Joannam totam extra se versari; audierunt item illam celerrimè altaque voce proferentem hæc verba. „ Ite, Ite nunc illuc amicæ meæ, abite „ ad fruendum DEO. Eja, estne etiam „ talis pulchritudo! Talisne est gloria? „ Paria loquebatur ad Angelos Custodes, qui animas illas deducebant. „ O vos fidi comites, quam bellè ducitis! Ite modò abite, atque in conspectu DEI eas statuite. Et repetebat iterum. Eja estne talis pulchritudo! Ohe! talenè est decus atque gloria? ô beati labores ac molestiæ! Fortunati dolores ac pœnæ, quæ sic animas emaculant! Sorores porrò Joannam in Cellam deduxêre, nec tamen adhuc ad se ab excessu rediit, sed singulari celeritate gradiebatur, quin & præ lætitia exiliebat, iterumque congeminabat. DEUS vobiscum sit, vobiscum sit DEUS amicæ meæ. Eja, talisne est decor, estne talis gloria. Concluserant quidem Joannam in Cella sua Moniales, ante ostium tamen constitêre diligenter observantes per rimas quid porrò eveniret. Viderunt ergo quod Joanna in DEUM altè sublata, cum divina Majestate sermocinaretur ac diceret. „ Agedum, Domine; sine, boni amici simus. Cur „ non? Ergo nos amici non erimus? „ Quis addubitet? Exeruit etiam manum suam & ait: Eja, Domine, manum da mihi tanquam amicus, & „ dona mihi, ô DEUS meus ac vita „ mea, adhuc totidem animas. Verùm id abnuebat Dominus. Unde „ suam etiam retraxit manum sponsa „ illius, & ait: Nec ergo ego volo. Nolo tibi meam dare manum. Neque „ igitur amici permanebimus, quandoquidem tua Majestas facere largiri que non vult, quod ego ab ea peto.

Mirabilis quædam Joannæ ecstasis & in eadem dicta, gestaq; prorsus admiranda.

Post modicam moram, cùm jam juxta ejus postulationem fecisset Dominus, repetebat iterum tota gaudio diffluens, sæpedictas voces. Ite, ite „cum bono DEO. Ahi me! Etiam„ne talis pulchritudo, talisne gloria! Sanctimoniales totæ admiratione defixæ stupefactæque erant, dum audirent quæ illic gerebantur. Ut verò lætissimum istud spectaculum finem accepit, sese mutuò respectantes, dicebant altera ad alteram. Quia vidimus mirabilia hodie. Enimverò ex innumeris animabus quas Sor. Joanna è Purgatorio extraxit, multas nominatim personas edicere possemus. Ne autem graves benevolo Lectori simus, placet hic præcipuorum duntaxat quorundam nomina recensere.

Nomina præcipuorum quorundam ab ea è Purgatorio liberatorum.

Agmen eorum Urbanus eo nomine Octavus Pontifex ducit. Multo in honore, ut sup. vidimus, famulam Christi Pontifex iste habuit. Ut verò primùm is diem suum obiit, decessus ejus Sor. Joannæ revelatione innotuit, proindeque debitum, quo se ultrò obstinxit, orsa est orationibus suis expungere. Apparuit illi quidem Pontifex; at verò tantis involutus pœnis, ut statum ejus animæ cognoscere non posset. Perseverabat nihilosecius pro illo magno fervore, copiosisq; cum lacrymis exorare, flagris etiam se deverberans, aliosque exercens pœnitentiæ actus, sed perseverabat etiã semper miserabilis adhuc illius status, nec optatum Joannæ lumen illucescere voluit: imò etiam cùm post iteratam Pontificiæ animæ apparitionem de statu ejusdem inquireret, ipsi respondit.

Urbanus Papa VIII.

Nullam se habere à DEO facultatem statum illi suum indicandi. Responsum istud gravi supra omnem modum cor Sor. Joannæ affecit tristitiâ, penetrabatque omnia ejus intima pœnæ istius gladius: unde majore precum instantia DEUM expugnare aggreditur. Dominus autem surdum se simulare, perindeque videri velle ac si postulata ejus parum pensi haberet. Quapropter cæpit Joannæ consueta sancti sui amoris libertate uti, atque apud Dominum questubus agere. Ait ergo ad Majestatem ejus. Mi Sponse Divine, quale est " istud renuere & negare? Hiccine ille " tuus est amor? Nunquid non amata " clavim possidet cordis amatoris sui? " Quinam asseris me tibi esse in amo- " ribus, cùm tamen tua Majestas tam " alienum aversumque se mihi exhi " beat? Eccur præcipis ut te orem, si " tribuere nolis quod tam æque abs " te postulo? Quis tantas dilationes " morasque sustinere queat? Age Do- " mine, finem huic imponamus ne- " gotio. Fac statim quod à te peto, " aut si non, ego te tunc deseram, & " me ad æternum Patrem tuum con- " feram. "

Amica Joanna expostulatio cũ Christo ob negationem liberationis animæ Purgatorii.

Non potuit ultra tam amabili Sponsæ suæ instantiæ Christus obsistere. Ideoque apparet Sponsæ suæ & ait; Nullo ultra facto est opus Spon- " sa mea, non committam ego ut con- " queraris quòd indulgere tibi nolim " omnia, quæ à me petis. Animam " Urbani Papæ VIII. Purgatorium " tenet, dono eam tibi pro pœniten- " tiæ operibus, quæ præstitisti, pro " lacrymis quas fudisti, pro dolori- " bus quos sustinuisti, sicut & ob " amorem

Pervincit tandem & eam dono à Christo accipit.

,,amorem illum, quem erga te gero. Nemo, velim, hujusce revelationis causâ, cogitationibus transversim se agi sinat, quasi spiritalis hic omnium Præses ac Prælatus ex malitia gravi se crimine obstrinxisset, multumq; piaculatibus excoquendum ignibus habuisset. Una inconsideratio aut rei neglectus, quam attendere ipse aliosve ejus commonefacere debuerat, jam ad hoc sufficit. Siquidem si fortè abusus quispiam aut error, in puncto gravis peccati, per socordiam aut incuriam Prælati silentio irrepat, tunc ei omnium inde existentium malorum peccatorumque causa imputatur. Et quandoquidem ille omnium, qui ejus negligentiæ causa delinquunt culpæ se affinem fecit, ita & pœnæ particeps efficitur. Qua in re D. Chrysost. *hom.* 17. hanc conclusionem fecit. Quod nimirum in tali casu, pœna quæ in aliis partita divisaque est, in Præside ac Prælato colligatur.

Per conniventiam Prælatorũ delinquentium pœna in ipso tota colligitur.

Altera è præcipuis animabus, quas Ven. hæc Virgo Purgatorio extraxit, Reginæ Isabellæ de Bourbon anima fuit. Serenissima ista Regina florenti adhuc ætate vitâ excessit. Inexorabile lethum non sine notabili acerboque totius Regni sensu doloris, eximiæ pulchritudinis, juventutisque etiamnum floridæ stamen universo Hispaniæ Regno falce suâ præcidit. Et quidem hæc Regina fuit longâ dignissima vitâ; sed verò quemadmodum sol eadem quâ oritur die occidit, ita plerumque in hac vita minimo durat tempore, quod longum promeruit. Revelatus pariter Sor. Joannæ fuerat præmaturus hujus Reginæ decessus. Sciebat in Purgatorio versari animam, nam etsi auri instar pura sit anima, ratò tamen usque adeò depurata fœcisque expers ex hac vita decedit, quin altera in vita sit purganda, idque potissimum, quantum Potentium Orbis hujus animas attinet. Nam uti Cardinal. Bellarminus probè advertit, in qualibet materia peccata Principum, graviora sunt subjectorum communisque vulgi delictis. Ancilla D. Sor. Joanna, ceu grata subjectaque famula, Divinam Majestatem pro Reginæ suæ Majestate rogavit. Liberalitas ac munificentia est Proprietas DEI. Non solùm quòd natura ejus sit dare & communicare, verùm etiam quòd illa ad majorem supremæ suæ Majestatis gloriam honoremque cedat. Sinit nihilominus persæpe preces eorum, qui à sua Majestate quidpiam postulant, veluti incurium aut inadvertentem se præterire, videlicet ut in rogando illi assiduè persistant. Idem ipsum evenit etiam Sponsæ ejus cum Oratione sua. Agebat ille perinde ac si non audiret. Perdurabat Joanna in orando & DEUS in dissimulando. Flebat illa; at is oblectabatur ejus fletibus. Postremò tandem lacrymis ejus precibusque in suis Majestas cessit. Non latuit concertatio DEI suæque spiritalis filiæ Confessarium, ideoque semel eam percontatus, dic mihi Mater, inquit, quinam certamen cessit? Respondit Joanna, perbellè, Pater, ac

Altera è præcipuis liberata è Purgatorio anima.

Peccata Principum in omni genere sunt graviora peccatis vulgi.

DEUS cum Joanna mirâ dissimulatione colludit.

sed tandem cedit & Reginæ animam ei donat.

pacifice. Pacem nunc ego ac Dominus mutuò composuimus, quandoquidem jam ipsius Majestas Reginam Isabellam mihi donavit. Nunc illa regnat in Cœlis, quæ in animis omnium subditorum hic in terris regnaverat.

Tertia è præcipuis anima liberata à Joanna.

Tertia ejusmodi, quam è Purgatorio liberavit, fuit anima Reverendissimi DD. Ferdinandi de Azevedo olim Burgensium Archi-Episcopi ac Præsidis Castellæ, qui, ut jam sup. memoratum est, cum Joanna quandoq; in suavi mentis esset deliquio, proque amato suo sanguinem è corde profuderat, ei gloriosus apparuit, atque hisce verbis eam est allocutus. „ Ne „ tristeris, filia, nam totum hoc est „ misericordia DEI, quam tibi exhibet, paucisque aliis contingit, ut vita eis prorogetur, siquidem cum alicui vena rumpitur, ni DEUS ipse „ iterum eum clauderet, nullum superesset humanum eam occludendi remedium. DEUS te vult in vita conservare ut patiaris. Vult quoque tua mediatione misericordiam „ in Ecclesia sua indulgere peccatoribus, eisque veniam largiri. Ego, „ ipse non minus ingenti perfundor „ gaudio, ex multiplici misericordia, „ quam tibi sua Majestas demonstrat. „ Tui egomet gratiâ & cum advivere & vitâ mortali functus ab omnipotente illius manu misericordiam sum consecutus. Siquidem totis „ undecim annis ad luendas Purgatorii pœnas damnatus, tuarum interventu precum non nisi sex ibidem „ exegi menses, atque ita quietem æternam, quâ nunc perfruor, sum adeptus. Infractum tene animum, „ Perdura in tolerando multa pro necessitatibus mundi: câ namque de „ causa eoque fine DEUS tibi vitam „ produxit, quæ tamen jam non in „ longum protendetur, brevi siquidem apud me eris.“ Hic videmus quam utile sit DEI amicis benefacere. Sanctus hic Archi-Præsul peculiaris erat Pater spiritalis Joannæ, uti sup. crebro memoravimus. Nunc fatetur ipse, quantum illi hoc profuerit. Quod nimirum magnas & multiplices gratias in hac & illa vita per Sor. Joannam sit consequutus.

quæ illius profectus se beneficia recognoscit.

Easdem gratias & misericordias ubertim expertæ sunt etiam ejus consorores. Testatur id ipsamet Sor. Joanna in vita sua n. 126. de omnibus illis, quæ tempore ejus defuncta sunt sequentibus verbis: “ Ex omnibus „ quæ diem suum obierant sororibus „ vidi tres absque ulla Purgatorii expiatione recta in cœlum evolare. „ Prima fuit Sor. Mariana de Abanca. „ Altera Soror Mariana de la Forre, ac tertia Sor. Angela à S. MARIA. Omnes aliæ in Purgatorium devenerunt, sed non diu ibi sunt moratæ. Sor. „ Bernardina de Quintana devenas solis duabus horis illic detenta est: „ hæc mihi apparuit, & dixit. Ah soror, „ quàm longo me tempore in Purgatorio reliquisti, cum tamen recepe„ ris te mihi mox opem laturam! Ego „ respondi illi, tamen ultra duas horas „ in eo non hæsisti. At illa rursus respondit, duæ istæ horæ mihi „ profectò ducenta annorum fuêre „ millia. Ex quo sanè facilè atrocitas „ tormentorum, quæ in Purgatorio „ tolerantur, colligi potest. Sit DEUS „ benedictus in secula.“ Hucusque loque-

etiam breves moræ in Purgatorio longissima videntur.

loquebatur Ancilla D. Sor. Joanna. Bonum esset si hoc in cor demitterent illi potissimum homines, qui de misericordia DEI stultè nimiumque confidunt, pœnitentiamque de die in diem differunt. Profectò inquit admodum sapienter Acuinus, lib. de Verit. non est censendus Christianus ille, nec apparet eum in DEUM credere, qui in seros senectutis annos pœnitentiam seponit, taceo eum, qui ad extremam usque exitus horam.

Quin tempore pœnitere renuit Christianus vix est censendus.

Sanè haud magni faciendum est, quòd tunc quis pœnitentiam agere cupiat & paret, quando jam tempus peccandi elapsum est. Obtrudere quis ei tunc ex vero posset, non eum peccata deserere, sed à peccatis deseri. Quippe talis contritio ac pœnitentia, quæ fit in extrema vitæ tegula, pro necessitate magis quam pro virtute habenda est. Demus enim ultrò quòd hæc tua pœnitentia in ultima hora sincera sit, & non, ut plerumque contingit falsa, efficta adulterinaque nihilominus tamen incertum est, an non illa pœna, quam hic non luisti, in illa vita tibi sit imponenda. Unum citra omnedubium certum est ac fixum, omnia hujus ævi ac vitæ tormenta & dolores, nec cum minima pœnarum Purgatorii ex æquo componi posse. Quæ porrò est illa dementia, quod in illa vita tam immensa effatuque impossibilia supplicia perpeti in animum inducamus, ut modicum aut mediocrem hic dolorem subterfugamus? Hic fas & copia nobis est, si modò meritis Christi uti noverimus, perexiguâ pœna magnorum etiam criminum supplicia diluere proque illis satisfacere. E contra immanes illic horrendosque cruciatus ac tormenta perferre cogemur, pro minutis etiam erratis culpis. Ah quonam pacto in tantum deliri esse queunt mortales, quod ipsi sibi imponant in proximo luendum acerbum dirumque supplicium, ut hic nunc perexiguam effugere queant molestiam! O grandem filiorum Adam cœcitatem! Tam inconsultè, tam incircumspectè vivunt, ac si suæ salutis securi, atque illico ab excessu è vita calceati caligatique absque ulla in Purgatorium diversione, indubitato recta in cœlum essent evolaturi.

Sera pœnitentia rarò vera nec pro virtute habenda.

magna hominum stultitia, ut molestiam modicam effugiant Purgatorium sibi.

CAPUT XVII.

Sor. Joanna preces pro totius Orbis peccatoribus fundit, multosque illorum è gravibus horrendisque periculis eruit.

Rectus Christianæ charitatis ordo exigit quidem â nobis, ut illis qui in Christo defuncti sunt, atque in piacularibus flammis dolent, opem primò feramus, tumque etiam est necesse ut pro totius mundi peccatoribus DEUM fideliter exoremus, & quidem, quantum hanc fidelitatem & laborem attinet, major etiam charitas requiritur, ut peccatori gratia scelerumque venia quam libertas animæ in Purgatorio impetretur, quandoquidem animæ istæ in amicitia DEI perstant, peccatores autem DEO exosi, ipsi etiam â DEO aversi ac hostes sunt ejus D. August. Serm. 2. de S. Stephano, ejusdem Proto-Martyris precationem studiosè observavit, quod scilicet Gloriosus hic Pugil ac Mar-

majore instantia & labore opus est ad impetrandam peccatori conversionem quam animæ in Purgatorio libertatem idq; cur?